

WEROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

JUDICI SEVER

Un trobadó
[en son art mestre,
canta al peu
[de la finestra.

Però irritat el vef...

xxx

a cà'l jutge el conduf
junt amb la seva estimada
del mateix crim acusada.

—No puc dormir. Sempre estan
l'una amb sospirs, l'altre amb cant.

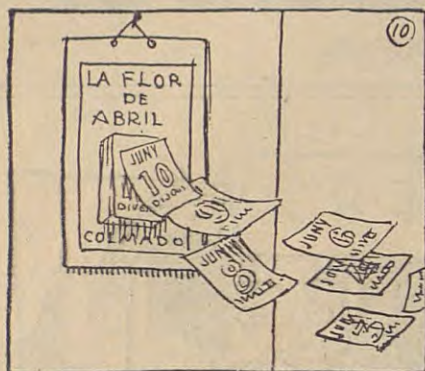
—¿Us fa nosa aquest garbuix?
Doncs poseu-vos cotó fluix.

:: D'ESQUENA AL MÓN ::

Text de J. FECIT

(Segona part, i acabament.)

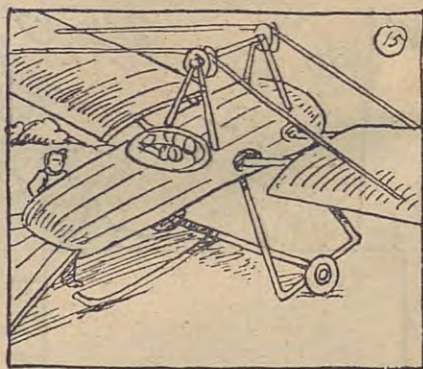
Dibuixos d'en MIRET

Però si ho recapacitem, ens farem càrrec de què abans d'haver-ne vist cap, la cosa no semblaria tan planera. Havia de començar a estructurar una forma, fer experiments de planejar l'aire, etc., etc. El treball avançava, però lentament, i els dies s'anaven succeint. La perseverància de Bon-

jan era ben ferma, i allí s'estaria encara que els anys passessin. I els anys passaven. Moltes vegades, en adonar-se que havia fet marrada, havia de destruir la feina de mesos sencers. Entretant, els amics de Càndid havien fet mil conjectures de la misteriosa desaparició del seu amic, i després d'inda-

gacions, totes inútils, havien deixat córrer l'afer i havien acabat per oblidar-lo, esborrant-se'ls del record. Eren ja al 1900, altres inventors, fent recerques, havien lograt alguns resultats, ben minso per cert, en el camp de la navegació aèria. Aparells construïts amb tota mena d'esforços i sacrificis,

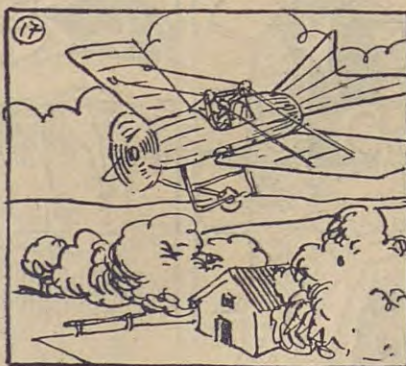
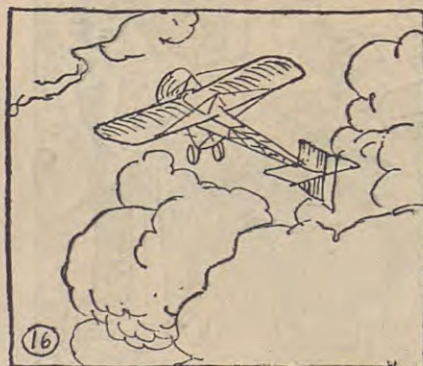
s'estavellaven en uns segons en topar a terra després d'un vol de dos o tres metres d'alçada!... I tornem a començar! I els anys van passant. Arribem al 1906, i comencen a destacar-se els germans Wright, als Estats Units, Santos Dumont, del Brasil, havia lograt ja dirigir els globus, però això

no era pròpiament volar. Els Wright havien «volat» poc o molt. En aquesta època pren gran increment i comença a apassionar el gros públic l'aviació, amb els seus primers vols, aconseguits, encara que incipients, com salts de pardal.

Càndid Bonjan, després de moltes recer-

ques teòriques, comença la construcció pràctica del seu «Bonjan I». Els torns afinen les primeres peces, i la feina comença a fer goig; és lent el treball, continuat. Ja l'aparell comença a destacar sa forma d'ocell gegant: Càndid s'hi engresca.

Son a 1909! Bleriot, davant l'admira-

ció universal, travessa el Canal de la Mànega, gesta tan esplèndida aleshores, com ara la de Lindberg travessant l'Atlàntic. Lambert s'aixeca i dona un tomb a la Torre Eiffel. Latham fa ja vols amb cara i ulls. Els Wright, a Amèrica, causen sensació. Cada vegada es vola més lluny i més alt. Garros imposa els volts de campana. En fi,

Paviació, en principi ha triomfat! Càndid Bonjan continua els seus treballs, prova l'aparell finalment en 1915, i després de volar vint metres a deu d'alçada, estavella l'aparell. Però la seva fe amb aquest primer èxit no decau i reemprèn un nou aparell: «Bonjan II», que, amb les lliçons de l'ex-

periència, perfecciona; i per fi, a l'any 1928 deixa l'estel l'aparell, i amb ell, d'un vol damunt del mar, es planta al Continent, joïós de donar al món tal sorpresa. Però el món no s'ha impressionat gens pel seu vol de vint milles en 1928... Comprengué massa tard Bonjan que no es pot viure isolat... d'esquena al món.

Justícia retributiva

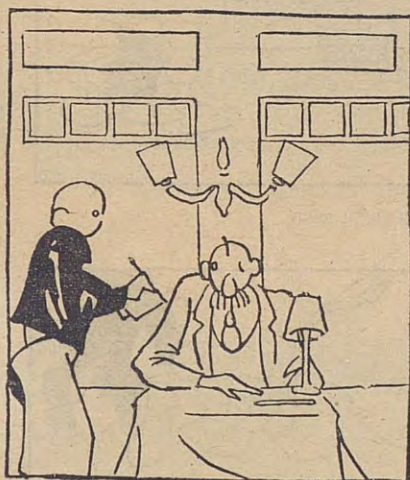
Al restaurant d'en Patou han llogat un mosso nou.

Quan parroquians van venir amb garbo es posà a servir.

Entra el barber de davant a dinar al restaurant.

—Porti un biftec.—Sí senyó.
—No voldrà pas res més?—No!

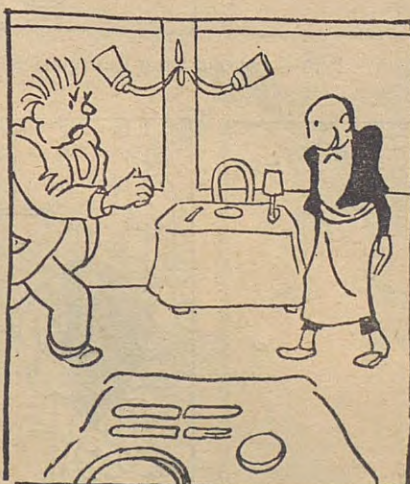
—¿Una truiteta, potser?
—Ja us he dit que no, primer!

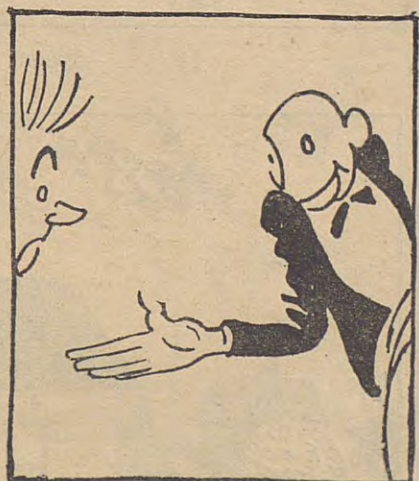
—Miri, quin llenguat hi ha!
—Potsè em fareu enfadà!

—¿Vol préssecs o mantecat?
L'altre s'aixeca enutjat.

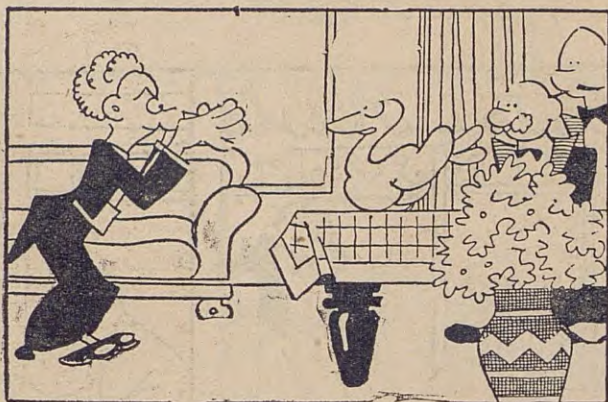
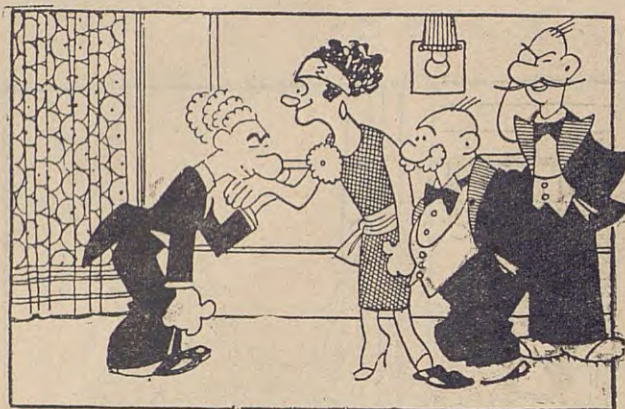

L'amo també enutjat resta:
—¿Per què al parroquià molesta?

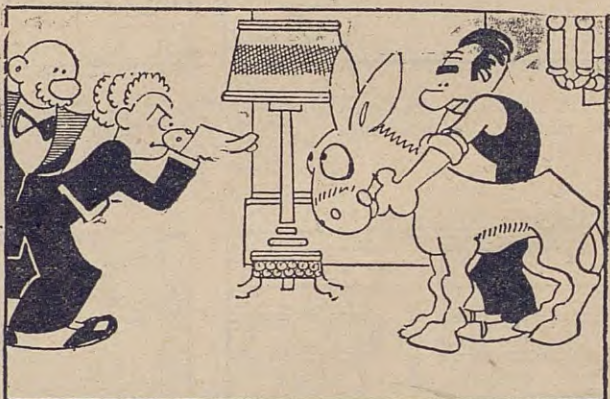
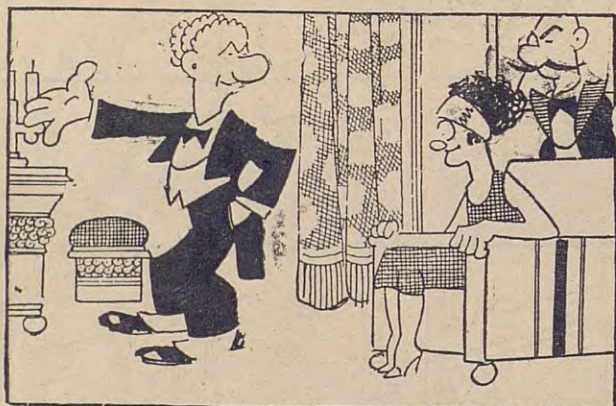

—Dispensi, igual em fa ell
quan m'hi faig tallà el cabell.

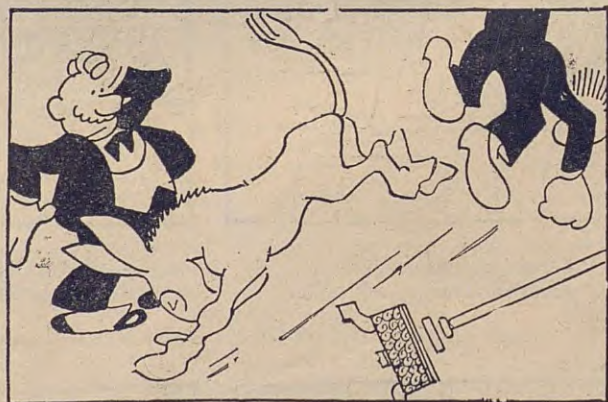
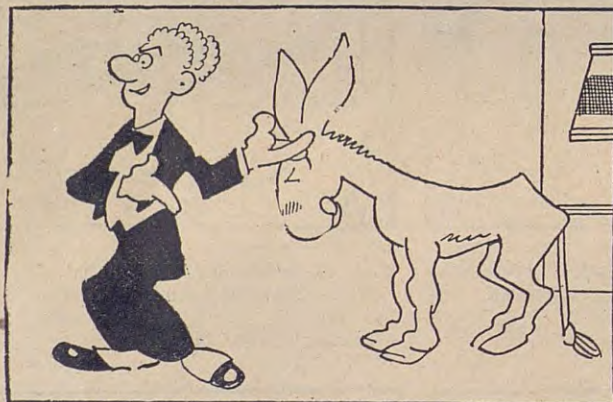
ERROR FATAL

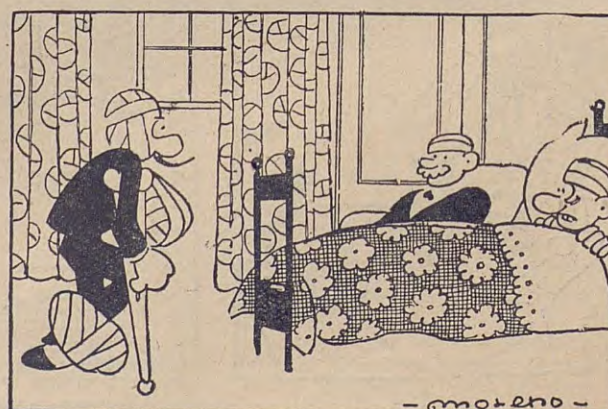
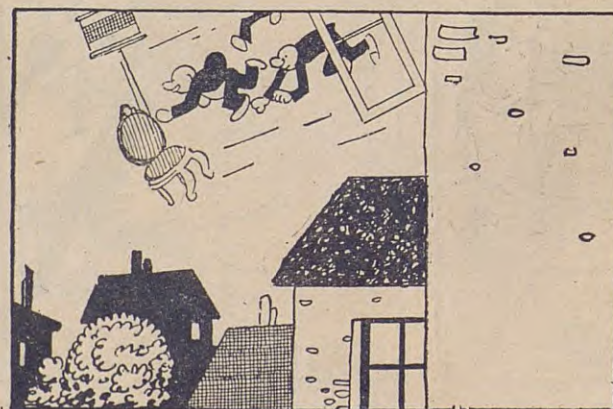
A la vetllada de la senyora Remolatxa hi ha un fakir que hipnotitza bèsties.

—Ara, senyors, hipnotitzaré un ase i li trametré l'ànima d'un conegut meu.

—Veuen?, ja està... Però el ruc comença a tirar guitzes i llençar.,,

...els convidats per la finestra. Es que—explicà després el fakir—li havia tramès l'ànima d'un futbolista.

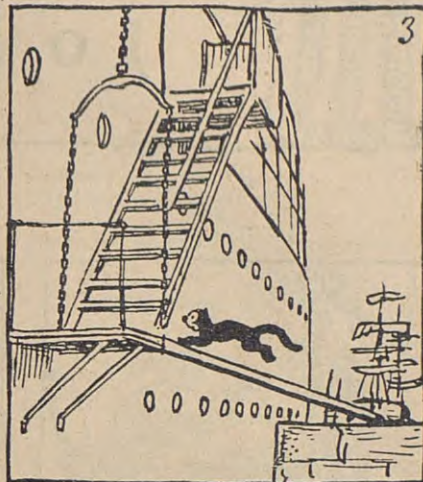
Les Històries de l'oncle Joan

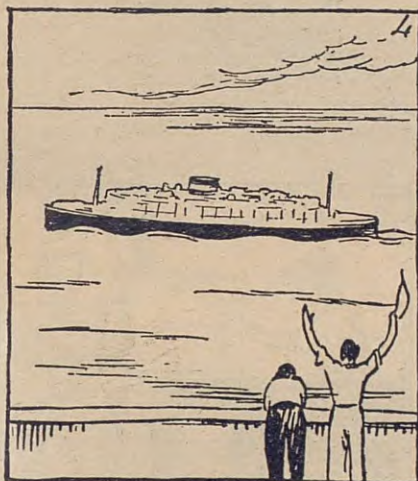
Molta de gent ha vist en el cinema el gatet Fèlix, però poca sap que és natural de Sant Feliu de Guíxols. I, no obstant, no hi ha res més cert. Va néixer a casa d'uns amics meus, acabats fabricants de taps.

Jo el coneixia de quan anava per les teulades i no se sabia encara fotogènic. Però un dia va tenir la curiositat d'entrar en un cinema, i va pensar: «Psè, això també sabria fer-ho jo!»

Des d'aquell dia la seva dèria va ésser anar a l'Amèrica del Nord i arribar a «estrella». I un dia que va fondejar un gros transatlàntic a Sant Feliu va aprofitar d'esquitllar-se a bord, ja ni cal dir, sense bitllet.

¿Què va passar durant la travesia? No se sabrà mai! Se sospita, però, que va dedicar-se a perseguir les rates de la «bodega» com el més vulgar dels gats, i va passar totalment desapercbut.

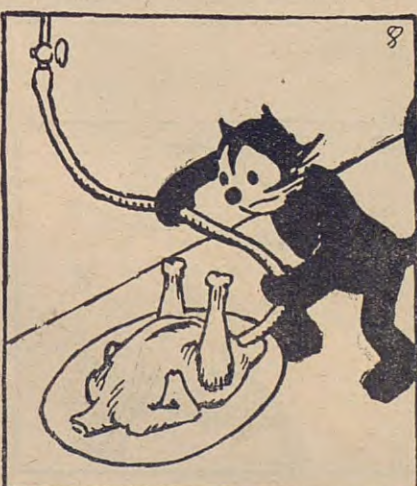
Un cop a «Los Angeles», va presentar-se als obradors de la «Olla-wood Corporation Limited». Va caure en gràcia, va ploure al director... i aquí el teniu, que guanya vint-i-cinc dòlars per minut.

Encara recordo que, abans de marxar a Amèrica, va jugar-li una mala passada a la cuinera de casa seva un dia que va portar un pollastre. Fèlix va compadir-se del pobre volàtil i va jurar venjar la seva mort.

Però, com? La mateixa cuinera va donar-li la idea. Perquè després que va tenir el pollastre plomat, va dir-li, mofeta: «Adéu, minyó, ara sí que no volaràs mai més.» — «¿Que no volarà? Ja ho veurem!», contra-opinà en Fèlix.

I en efecte, un senzill canvi de lloc en la canyeria del foc de gas, va ésser prou per convertir en «dirigible» el pobre pollastre, que abans no podia aspirar més que a ésser «digerible».

I l'antipàtica cuinera va tenir de convèncer-se que algunes vegades els pollastres poden volar després de plomats. El miracle van fer-lo en Fèlix i un tap fabricació de la casa.

Joc de mans

I
Salomó, vell usurer,
al fons d'una botigueta
fosca, esquifida i estreta,
als pobres deixa dinar.

II
Es tan crescut l'interès
que ningú no el pot pagar,
i ell llavors els fa embargar
i me'ls deixa sense res.

III
Un cavallé es presentà
a aquella sòrdida casa
per penyorar una espasa,
i ell no la volgué acceptar.

IV
Mes, veient una tombaga
que al dit duia el cavaller:
—Us la vull comprar—digué—
i us en daré bona paga.

V
—Com a cavaller que sóc
jo no us vull pas enganyà.
Es falsa. El brillant que hi ha
és només un tros de roc.

VI
Salomó, que molt hi entén
i sap prou que és joia fina,
tant i tant s'hi encatarina
que per fi l'altre l'hi ven.

VII
Prò, en despedir-se, li diu:
—Consti que és falsa. Us ho dic,
car després tindreu fatic
en veure que heu fet el viu.

VIII
En efecte, així que és fora
veu rabiós en Salomó
que aquell anell no és pas bo
ni la pedra abellidora.

IX
I res no pot reclamar,
puix l'altre, ben clarament,
deia: «Es falsa». Es que al moment
de vendre-la la canvià!

~::~ Esquerrà ~::

LA Sala era plena de gent ansiosa per veure si es resolía el misteri de l'assassinat que tant havia preocupat els jutges, la policia i els periodistes. ¿Hi hauria proves suficients per condemnar l'acusat?

Aquest era un home de mitja edat, alt i sec, de cara colrada i cabells grisencs. Fins aleshores havia demostrat la serenitat més completa i no havia cessat de proclamar la seva innocència. Però les proves anaven acumulant-se.

Ara era el vigilant que havia vist l'ombra d'un home alt escabullir-se per la cantonada; després una senyal deixada per l'espallat d'un home alt a la pintura fresca d'una porta... el llum del rebedor, somogut per haver-hi topat el cap d'una persona alta...

I l'acusat, de mica en mica semblava anar perdent la seva tranquil·litat. ¿Era que es reconeixia culpable, o era la por d'un error judicial?

La vista de la causa tocava a la fi. El defensor i el fiscal havien formulat llurs conclusions darreres, i el jutge estava ja resumint els resultats i recomanant als jurats que donessin la sentència que creïessin més justa quan l'úixer se li apropà per darrera el seient i li digné unes paraules a l'orella.

—Un moment, senyors—féu el jutge.—M'acaben de dir que el detectiu Nick Holau vol presentar certes proves que aclariran el cas. Que passi el detectiu.

Aquest entrà, vestit a la darrera moda detectivesca: Ulster a quadres, gorra amb clatellera, ulleres i pipa. Amb tota gravetat pujà a la tribuna de testimonis, i digné:

—Senyor jutge, l'acusat és innocent. Tinc proves fefaents de què el veritable assassí era un home anormal. Era esquerrà.

—Les opinions polítiques no són proves—advertí el jutge.

—Vull dir, que es servia exclusivament de la mà esquerra. Les ditades que s'han observat al pom de la porta de la víctima són d'una mà esquerra, si bé per ésser massa indistintes no s'han pogut identificar. Així mateix, la punyalada fou clavada amb la mà esquerra, segons ha acabat per reconèixer el doctor que féu l'autòpsia. El fet d'ésser esquerrà el criminal demostra bé prou que el present acusat és innocent.

Poca estona calgué per convèncer jurats i jutge que anaven a fer un bunyol, i el presoner fou alliberat en mig de les aclamacions del públic que omplia la Sala.

* * *

Alguns anys més tard, Nick Holau s'havia retirat del seu perillós ofici i vivia d'una petita renda en una petita torreta en un petit poble. Les seves aficions eren criar

conills i plantar cols per poder menjar conill amb cols, el seu plat predilecte. Advertim que menjava conill perquè els seus medis limitats no li permetien menjar perdiu.

Un migdia, estava saborejant el seu conill amb cols quan trucaren a la porta de la torreta. Nick Holau, prudent com bon detectiu, cuità a embutxacar-se un revòlver que tenia al calaix del bufet.

Mentrestant el seu criat feia passar un home alt, colrat, de cabell gris, que havia estat sec, però que ara estava gruixut, en el qual Nick Holau reconegué l'acusat que havia salvat d'una mort segura.

—Senyor Nick Holau, permeti'm que el saludi com al meu salvador. I dispensi que hagi trigat tants anys a venir a regraciar-lo...

—Oh—interrompé Nick Holau—no calia pas regraciar-me. No vaig fer més que complir el meu deure.

—Però em va salvar la vida. El favor més gran que un home pot fer a un altre en aquest món. Si no vaig regraciar-lo abans fou perquè un amic em regalà un bitllet per Amèrica. Jo era pobre, senyor Nick Holau, i vaig haver d'aprofitar-ho. A Amèrica he fet diners i vinc a pagar-li el seu favor.

—No hi ha de què.

—Sí que hi ha. Vaig a donar-li un xec de deu mil duros...

I tot dient això treia el carnet de xecs i començava a escriure'n un. Nick Holau se'l mirà astorat, i acte seguit l'amenaçà amb un revòlver.

—Mans amunt!, i segueixi!

—Però—féu l'altre, sorprès—¿què li passa?

—A mi, res; però cal que vostè torni a la presó de seguida... perquè escriu els xecs amb la mà esquerra!...

Qui fuig s'escapa

Entrà un malalt a la clínica del gran doctor Matesanz, i aquest, després d'auscultar-lo, li digué:—Vostè està mal Té neumo-gastro-mielitis i s'ha d'operà a l'instant, puix si no, no té de vida ni dos mesos.—Espantat el malalt li diu:—De pressa, operi'm i em salvarà. Ja l'entren dintre la sala, que sembla un gros arsenal, sobre la taula l'estiren, i li diu en Matesanz:

—Ara, abans d'anestesiari-lo, li vull només observar

que d'eixa operació en moren dels pacients, la major part. Amb això, ¿hi ha alguna cosa en què el pugui servi abans?

—Sí, senyor—l'altre contesta—pot fer-me un favor molt gran: porti'm l'abric i el barret, que avui no em matareu pas!

P. E. P.

—¿On viu, vostè?

—Enlloc.

—¿I vostè?

—Al pis de sobre

(De Pèle Mêle.)

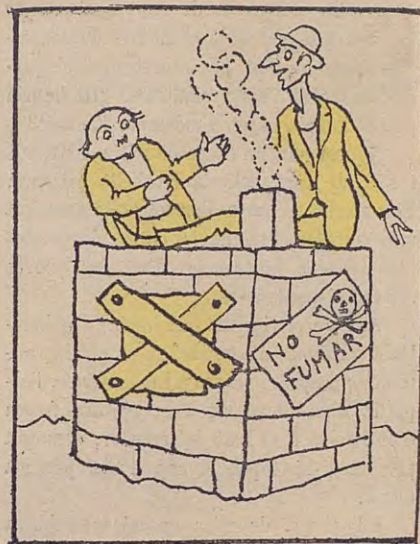
Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Els porta el destí fatal
a l'Àfrica Equatorial.

—Hem de matar aquestes bèsties
que ens causen tantes molèsties.

—Però, ¿com les mataràs?
—Les ofegarem amb gas.

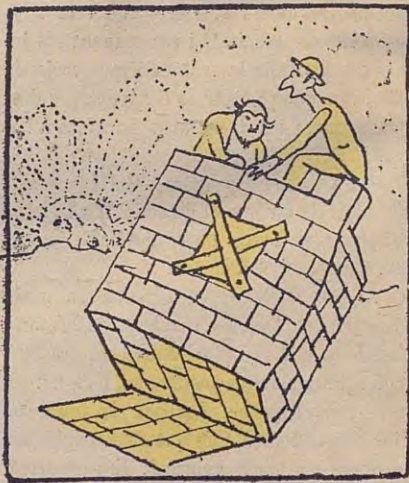
L'aixeta oberta han deixat
i tot ho han molt ben tancat.

Asseguts a la teulada
els hi atrapa la vesprada.

Plena de gas la caseta
es remou tota inquieta.

I en essent de bon matí,
s'alça i comença a fugir.

—Balaga, no tinguis pò.
Ara fem aviació.

Els duu la força del vent
cap a un altre continent.

I arriben al cap d'un dia
al mig de la Cafreria.

Toni